

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013200761
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7013200761.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Centrum ekologických informácií, so sídlom v Bratislave, Suché mýto 19, proti žalovanému Starosta obce Bačkovík, so sídlom Bačkovík 41, Bidovce, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného doručeného žalobcovi 7. mája 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. októbra 2013, č. k. 6S/129/2013-66 v časti výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. októbra 2013, č. k. 6S/129/2013-66 v časti výroku o trovách konania o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 24. októbra 2013, č. k. 6S/129/2013-66, Krajský súd v Košiciach (ďalej aj krajský súd) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) fiktívne rozhodnutie žalovaného doručené žalobcovi 7. mája 2013, ako aj fiktívne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu doručené žalobcovi 8. apríla 2013 a vec vrátil starostovi obce Bačkovík na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného preskúmal postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v intenciách § 2 ods.1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií v spojení s § 3 ods. 1, 3, s § 14 ods. 1, s § 17 ods.1, s § 18 ods. 3, s § 19 ods. 2, 3 a s § 22 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne v intenciách s § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní, ktorú právnu úpravu citoval.

Krajský súd poukázal na to, že pod pojmom iný technický vykonateľný spôsob je potrebné rozumieť aj iné formy, ktorými možno uskutočniť procesný úkon -podanie žiadosti voči povinnej osobe. Jediným obmedzením týchto ďalších nešpecifikovaných foriem je iba to, aby boli objektívne technicky vykonateľné, t.j. aby takáto forma komunikácie bola objektívne technicky realizovateľná. Krajský súd konštatoval, že s prihliadnutím na to, že za technicky vykonateľný spôsob podania žiadosti je potrebné považovať podanie žiadosti telefonicky, elektronickými nosičmi (napr. CD nosič), ale aj podanie

realizované elektronickou formou, ktoré je podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Podľa názoru krajského súdu ust. § 19 ods.1 zákona o správnom konaní, ako aj ustanovenie § 14 ods. 1 zákona o slobode informácií nepodmieňuje využitie formy podania elektronickými prostriedkami, ktoré je podpísané zaručeným elektronickým podpisom, zariadením elektronickej podateľne ani jej evidenciu v zozname elektronických adries umiestnenia elektronických podateľní v zmysle zákona č 215/2002 Z. z., a preto žalobcovi nemožno vytýkať voľbu formy podania elektronickými prostriedkami, ktoré je podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a to ani za situácie, keď žalovaný nedisponoval elektronickou podateľňou.

Krajský súd vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci aplikujúc citované zákonné ustanovenia napadnuté fiktívne rozhodnutie žalovaného, ako aj fiktívne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v zmysle § 250j ods. 2, písm. d/ O.s.p..

Krajský súd úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 250k ods.1, tretia veta O.s.p.). Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že všetky informácie požadované žalobcom sú voľne dostupné na webových sídlach inštitúcií, ktoré podľa všeobecne známych skutočností disponujú týmito informáciami. Uviedol, že na webovom sídle Slovenského štatistického úradu sú k dispozícii nielen údaje o počte obyvateľov obce a o rozlohe obce Bačkovík, ale aj ďalšie geografické a demografické údaje; údaje o mokradiach chránených Ramsarským dohovorom sú k dispozícii na webovom sídle Slovenskej agentúry životného prostredia ako odbornej organizácie Ministerstva životného prostredia SR (webové sídlo: www.sazp.sk); na webovom sídle Slovenskej agentúry životného prostredia sú uvedené medzinárodne významné mokrade SR podľa Ramsarského dohovoru [dohovor o mokradiach majúciach medzinárodný význam predovšetkým ako biotopy vodného vtáctva podpísaný v Ramsare (Irán) 2. februára 1971, oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR o prístupí k dohovoru publikované pod č. 396/1990 Zb.]; na tomto webovom sídle sa nachádza zoznam 14 mokradí zaradených do svetového zoznamu mokradí medzinárodného významu, ďalej je tam uvedená plocha mokradí a v ktorých okresoch sa jednotlivé mokrade nachádzajú; do tohto zoznamu nie sú zaradené žiadne mokrade, ktoré by sa nachádzali v okrese, do ktorého administratívne spadá žalovaná obec. Podľa názoru krajského súdu bolo preto zbytočné žiadať žalovanú obec o poskytnutie informácie o počte a zoznamu území chránených týmto dohovorom, ktoré by sa nachádzali na území obce.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalobcom požadované informácie o údajoch o chránených územiach SR (informácie o počte a zoznamu území zaradených do sústavy chránených území NATURA 2000 s členením na osobitne chránené územia a osobitné územia ochrany) v zmysle smernice Rady ES č. 79/409/EHS o ochrane voľne žijúcich vtákov, tzv. smernica o vtákoch; v národnej legislatíve chránené vtáčie územia) a smernice Rady ES č. 92/43/EHS o ochrane biotopov, voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín, tzv. smernica o biotopoch; v národnej legislatíve územia európskeho významu, sú k dispozícii na webovom sídle Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (www.sopsr.sk); na webovom sídle Štátnej ochrany prírody SR je prehľad vyhlásených chránených vtáčích území, ktoré sú vyhlasované vyhláškou Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky v Zbierke zákonov ako všeobecne záväznými právnymi predpismi; vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ktorými sú vyhlasované chránené vtáčie územia, obsahujú lokalizáciu chráneného vtáčieho územia podľa okresov a katastrálnych území, podľa parciel jednotlivých katastrálnych území a obsahujú aj presný popis priebehu vonkajšej hranice chráneného vtáčieho územia.

V danej súvislosti krajský súd poukázal na znenie § 2 zákona NR SR č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, v zmysle ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Podľa názoru krajského súdu je neprimerané od žalobcu požadovať poskytnutie informácie, ktorá je obsahom všeobecne záväzných právnych predpisov a zoznam osobitných území ochrany, resp. území európskeho významu je obsahom výnosu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 3/2004-5.1.

Krajský súd konštatoval, že zo skutkových zistení vyplýva, že žalobca mal možnosť získať požadované informácie d'aleko jednoduchším spôsobom, než ktorým postupoval a v dôsledku pasivity žalovaného by nebol nútený uplatňovať svoje právo na informácie v súdnom konaní, ktorého predmetom bol prieskum fiktívneho rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd dal do pozornosti, že žalobca v roku 2013 podal na Krajskom súde v Košiciach celkom 81

žalôb, ktorými sa dožadoval preskúmania zákonnosti fiktívnych rozhodnutí starostov obcí (mestských častí mesta Košice). Nesúhlasil so žalobcom, že mal záujem o informácie a tieto sa snažil získať v autentickej podobe priamo od žalovaného a nie sprostredkovane, majúť za to, že rovnako autentický údaj o rozlohe obce (týka sa to aj ďalších údajov, ktoré boli predmetom žiadosti o poskytnutie informácií) nachádzajúci sa na webovom sídle Slovenského štatistického úradu, ako údaj o rozlohe obce, ktorý by žalobcovi poskytl samotná obec.

Záverom krajský súd uviedol, že spôsob, ktorý zvolil žalobca na získanie požadovaných informácií sa javí ako neetický, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, ak je notoricky známe, že v čase súčasnej hospodárskej krízy obce v Slovenskej republike trpia nedostatkom finančných prostriedkov potrebných pre chod obce, a preto nie sú ani vybavené žiadanou a teda dostatočnou elektronickou technikou, čo žalobcovi podľa názoru súdu nemohlo byť neznáme aj keď súd na túto okolnosť prihliadnuť pri rozhodnutí v merite veci nemohol, avšak pri rozhodovaní o trovách žalobcu, vzhľadom na žalobcom zvolený spôsob získania požadovaných informácií túto okolnosť vzal v zreteľ, keďže to súdu umožňuje ustanovenie § 250k ods. 1 druhá veta O.s.p..

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie elektronicky, opatrené zaručeným elektronickým podpisom, žalobca v zastúpení Róbert Bardáč, s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Búdková 4, Bratislava, v mene a účet ktorej koná Mgr. Róbert Bardáč, konateľ a advokát. Žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 486,80 EUR na účet právneho zástupcu žalobcu a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že konanie pred krajským súdom má iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozsudok vo výroku o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca za inú vadu konania považoval nepredvídateľnosť a prekvapivosť napadnutého rozsudku vo výroku o trovách konania, tvrdiac, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania dochádza v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v súdnom konaní, v ktorej súvislosti poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 248/08, sp. zn. IV. ÚS 24/2010 z 8. apríla 2010.

Ďalej namietal, že krajský súd rozhodol vo výroku o trovách konania o nepriznaní náhrady trov konania bez toho, aby mu umožnil akokoľvek sa vyjadriť k otázke nesplnenia podmienok pre nepriznanie náhrady trov konania. Týmto postupom podľa jeho názoru krajský súd zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania.

Poukazom na ďalšiu judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08) uviedol, že nárok na náhradu trov konania je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Nevytvorenie možnosti vyjadriť sa k otázke nepriznania náhrady trov konania je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 3698/10 zo 14. septembra 2011).

Nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, na základe ktorej žalobcovi nepriznal náhrady trov konania. Vyslovil názor, že dôvody uvádzané súdom prvého stupňa nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 250k ods. 1 tretia veta O.s.p. tvrdiac, že pre jeho účely mu nepostačovala informácia nájdená „niekde na internete“, potreboval ju mať priamo od poverenej osoby - povinnej osoby, ktorej sa týka a disponuje ňou. Namietal, že súd prvého stupňa postupoval v rozpore s čl. 3 ods.4 Zmluvy o Európskej únii, nevykonával tzv. eurokonformný výklad ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p.. Poukázal na spornosť požiadavky krajského súdu preukazovať, že sa pokúšal získať žiadanú informáciu inak, pretože zákon mu túto povinnosť nikde neukladá, a teda ani nemohol predpokladať potrebu predloženia dôkazu v tomto smere. Túto požiadavku označil za arbitrárnu, osobitne, pokiaľ jej nenaplnenie krajský súd mal za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 9. novembra 2010, sp. zn. 3Sžf/12/2010). Dal do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.2.2012, Flachglas Torgau, GmbH, C-204/09, bod 31; rozsudok z 19.1.2010, SEDA KÚCŮKDEVECÍ, vec C-555/07, bod 48; rozsudok z 11.4.2013, DÁVID EDWARDS a LILIAN PALLIKAROPoulos, C-260/11, bod 28; rozsudok z 8.3.2011, LESOCHRANÁRSKE ZOSKUPENIE VLK, C-240/09, bod 48;

„Aarhuský dohovor“ Ú. v. ES L 124/4, 17.5.2005.

Ďalej uviedol, že požadované informácie neboli k 21. februáru 2013 sprístupnené na internete; priamo z webovej stránky Štatistického úradu zreteľne vyplýva, že napr. údaje o počte obyvateľov Slovenskej republiky k 31. decembru 2012 zverejnil štatistický úrad až 7. marca 2013, dokument s počtom obyvateľov jednotlivých obcí bol vytvorený až 17. apríla 2013.

Nesúhlasil ani s názorom krajského súdu, že z pôsobnosti zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobode informácií“) sú vyňaté informácie vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v §§ 8-12 zákon o slobode informácií ustanovuje dôvody, pre ktoré povinná osoba môže odmietnuť poskytnúť informáciu, pričom táto skutočnosť medzi ne nepatrí.

Odvolateľ nepovažoval žiaden z dôvodov uvedených krajským súdom za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania.

Vytýkal krajského súdu, že vykonal svojvoľný výklad § 250k ods.1 O.s.p. v rozpore s právom Európskej únie, keď vyložil a aplikoval § 250k ods. 1 veta tretia O.s.p. spôsobom, ktorý je v rozpore s Aarhuským dohovorom a smernicou 2003/4, z ktorej právnej úpravy vyplýva zákaz znemožnenia, resp. nadmerného sťaženia prístupu k informáciám o životnom prostredí, pričom takéto informácie boli súčasťou žalobcovej žiadosti adresovanej žalovanému. Poukázal tiež na právnu úpravu konania pred súdom v správnom súdnictve, ktorá pre konanie o žalobe ustanovuje obligatórne zastúpenie advokátom. Dôvodil, že krajský súd mal vykonať taký výklad § 250k ods. 1, tretia veta O.s.p., ktorý by bol eurokonformný, t. j. sledoval by naplnenie účelu uvedených právnych aktov EÚ a judikatúry Súdneho dvora tak, aby žalobca nebol nepriznaním náhrady trov konania penolizovaný a nebol mu prakticky znemožnený a nadmerne sťažený výkon práv, ktoré priznáva právny poriadok Únie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj najvyšší súd) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre konanie o odvolaní proti rozsudku krajského súdu v napadnutej časti.

V zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej konanie o žalobách sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 201 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 209 ods. 1 O.s.p. súd prvého stupňa uznesením vyzve toho, kto podal odvolanie neobsahujúce náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/. Ak sa aj napriek výzve súdu odvolanie nedoplní alebo ak ide o oneskorené odvolanie alebo podané tým, kto naň nie je oprávnený, predloží súd prvého stupňa odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Podľa § 211 ods. 1 O.s.p., ak súd prvého stupňa nesprávne postupoval podľa § 209 ods. 1, odvolací súd sám vyzve toho, kto podal odvolanie, aby doplnil chýbajúce náležitosti, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/. Vo veciach podľa § 120 ods. 2 odvolací súd odstraňuje vady odvolania tým, že sa obmedzí len na zistenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda. Odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie. Odvolací súd rozhodne aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa.

Podľa § 218 ods. 1 O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré a/ bolo podané oneskorene; b/ bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený; c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné; d/ nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1, e/ rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Podľa § 24 O.s.p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

Podľa § 25 ods. 1 O.s.p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť.

Podľa § 28 ods. 1 O.s.p. zástupcovi, ktorého si účastník zvolil, udelí písomne alebo ústne do zápisnice plnomocenstvo buď pre celé konanie alebo len pre určité úkony.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy odvolací súd skúmal podmienky konania o odvolaní. Z predloženého spisového materiálu súd prvého stupňa mal preukázané, že v pripojenom súdnom spise krajského súdu sa nachádzajú vo fotokópii jednak plnomocenstvo zo dňa 19.2.2013 udelené žalobcom advokátovi Advokátskej kancelárii Bardač, s. r. o. pre viaceré správne konania, ako aj prezidiálna plná moc zo dňa 20.2.2013 pre konania vo veciach preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v územnej pôsobnosti Krajského súdu v Košiciach. Žalobca v žalobe uvádza, že plná moc na zastupovanie v súdnom konaní je založená v spisoch súdnej správy krajského súdu pod zn. 1SprV/232/2013.

Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia najvyšší súd vyzval Advokátsku kanceláriu Bardač, s.r.o., a aj žalobcu na predloženie originálu plnomocenstva pre zastupovanie žalobcu v preskúmovacom konaní v danej veci (výzva z 16. júla 2014, doručená Bardač, s.r.o., Advokátska kancelária dňa 25.7.2014 a doporučená zásielka súdu o doručení výzvy žalobcovi sa vrátila späť z dôvodu nezastihnutia adresáta), keďže v predloženom spise sa nenachádzal originál plnomocenstva preukazujúceho zastúpenie žalobcu advokátom Advokátska kancelária Bardač, s.r.o., a to v žiadnej forme. Na výzvu najvyššieho súdu spoločnosť Bardač, s.r.o. Advokátska kancelária a ani žalobca nijak nereagovali a súdu nezaslali žiadne stanovisko.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ odvolanie podáva advokát v mene účastníka konania ako jeho zástupca bez toho, aby bolo preukázané jeho oprávnenie na zastupovanie spôsobom uvedeným v § 28 ods. 1 O.s.p., ide o nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý možno odstrániť, pričom súd je povinný skúmať splnenie tejto procesnej podmienky počas celého konania, t.j. aj v odvolacom konaní a ak nie je splnená, musí vyzvať účastníka na jej odstránenie. Uvedená zásada platí aj vtedy, keď odvolací súd plnomocenstvo, založené v spise pred podaním odvolania, nepovažuje za postačujúce na preukázanie zastupovania účastníka v konaní.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že rešpektuje a nespochybňuje existenciu plnomocenstva v konaní na krajskom súde zaevidovaného v jeho registri Spr.

Občiansky súdny poriadok (§ 28) okrem plnej moci pre celé konanie (tzv. procesné plnomocenstvo) pozná aj plnomocenstvo všeobecné (oprávňujúce zastupovať účastníka v každom súdnom konaní, nech ide o ktorúkoľvek vec). Všeobecné plnomocenstvo bolo možné založiť do spisov súdnej správy príslušného súdu a v konkrétnej veci sa naň odvolať, avšak na jeho existenciu musel účastník alebo ním zvolený zástupca súd upozorniť (R 43/2003), vzhľadom k tomu odvolací rešpektuje a nespochybňuje existenciu plnomocenstva v konaní na krajskom súde zaevidovaného v jeho registri Spr. Vychádzajúc z uvedeného však je nutné rozlišovať medzi udelením plnomocenstva a preukazovaním jeho udelenia. Udelené plnomocenstvo sa preukazuje predložením originálu plnomocenstva, iná situácia je v prípade udelenia plnomocenstva ústne do zápisnice súdu (§ 28 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na skutkové zistenia vyplývajúce z predloženého spisu odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že na založenie, resp. uschovanie všeobecného plnomocenstva do spisov súdnej správy sa vzťahovala Inštrukcia ministerstva spravodlivosti č. 18/1964 o účasti organizácií a štátu v súdnom konaní a o ich zastupovaní, ktorá umožňovala aj advokátom zastupujúcim „organizáciu alebo štát“ uschovať udelené všeobecné plnomocenstvo v správnych spisoch súdu, ktorý vo veci koná. Uvedená inštrukcia bola však s účinnosťou od 19. marca 2012 Inštrukciou ministerstva spravodlivosti č. 10/2012 zrušená (čl. 15a ods. 2; príloha č. 1a) bez náhrady. Z tohto dôvodu súdy nie sú oprávnené a povinné akceptovať preukazovanie udelenia plnomocenstva na zastupovanie v občianskom súdnom konaní vrátane konania v správnom súdnictve poukazom na originál všeobecného plnomocenstva uschovaného v spisoch správy súdu, ktorý vec prejednáva. V danej súvislosti odvolací súd súčasne poznamenáva, že aj v čase jej účinnosti táto inštrukcia vyžadovala uschovanie originálu plnomocenstva v spise súdnej správy súdu, ktorý vo veci koná, t.j. na každom jednom súde, ktorý dotknutú vec prejednáva a rozhoduje o nej samostatne, pričom požiadavka na preukázanie udeleného plnomocenstva žiadnym spôsobom nespochybňuje rozsah udeleného plnomocenstva podľa § 25 ods. 1 O.s.p.. Pokiaľ teda aj krajský súd disponoval originálom plnomocenstva udeleného žalobcom advokátovi Advokátska kancelária Bardač, s. r. o., a mohol si teda jeho udelenie riadne overiť, najvyšší súd túto možnosť nemal, pritom preukázanie existencie plnomocenstva nie je skutočnosťou, ktorej preukazovanie môže účastník ponechať na vyhľadávacej povinnosti súdu (§ 120 ods. 1, 2 O.s.p.). Z uvedených dôvodov Bardač, s.r.o., advokátska kancelária si nesprávne vyložila ustanovenia dnes (aj v čase podania žaloby) zrušenej Inštrukcie č. 18/1964 o možnosti (potrebe) uschovať „originál plnomocenstva v spise súdnej správy súdu, ktorý vo veci koná“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností pokiaľ najvyššiemu súdu bolo vo veci žalobcu predložené odvolanie (zaručeným elektronickým podpisom) spoločnosti Bardač, s.r.o. advokátska kancelária, ktorá napriek výzve odvolacieho súdu nepreukázala svoje oprávnenie na tento úkon v mene a na účet žalobcu v danej veci, nemožno mať za to, že odvolanie bolo podané žalobcom a naopak z daného úkonu vyplýva, že toto podala spoločnosť Bardač, s.r.o., advokátska kancelária vo vlastnom mene a na vlastný účet.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie podal iný subjekt ako účastník konania - žalobca, a keďže ani na riadne doručení výzvu odvolateľ nepreukázal existenciu oprávnenia vykonať tento procesný úkon v mene a na účet žalobcu (plnomocenstvo), odvolací súd postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. odvolanie ako podané neoprávnenou osobou odmietol.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 v spojení v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 146 ods. 1, písm. c/, veta prvá O.s.p. per analogiam.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.